

GULYÁS LÁSZLÓ:

Két régió – Felvidék és Vajdaság – sorsa az Osztrák–Magyar Monarchiától napjainkig
 Hazai Térségfejlesztő Rt. Budapest 2005.

A régió kifejezés ma gyakran használt divatos szó. Használják országos és helyi politikusok, újságírók, közigazdászok, történészek, geográfusok, projectmenedzserek és még hosszan lehetne a listát folytatni. A régiók keletkezésével, kifermálódásával, fejlődési pályájuk alakulásával, az ezeket befolyásoló tényezőkkel az ún. regionális tudomány foglalkozik, mely a közigazdaságtudomány, a történelemtudomány és a földrajztudomány hármasságát határvidékén születt meg. Ennek megfelelően a regionális tudomány művelői a közigazdászok, a gazdaságtörténészek és a politika- és társadalom-földrajzosok közül kerülnek ki. Magyarországon a tudományág hazai úttörői 1984-ban hozták létre az MTA Regionális Kutatások Központját. Az elmúlt 20 évben a magyar regionális tudomány rohamléptekkel fejlődött. A 90-es évek végén a Pécsi Tudományegyetem Közigazdaságtudományi Karán Buday-Sántha Attila vezetésével megalakult a Regionális Doktori Iskola.

A recenzált kötet Gulyás László ezen doktori iskola keretei között megírt és 2004-ben megvédett PhD-disszertációjának bővített változata. A kötet számokkal leírható mutatói elmélyült és kiterjedt kutatómunkáról tanúskodnak: terjedelme 16,5 ív, 831 lábjegyzet, 410 tételből álló irodalomjegyzék, továbbá 51 ábra és 28 térkép segíti a szerző mondanivalójának jobb megértését.

A szerző az első fejezetben az Osztrák–Magyar Monarchia strukturális jellemzőit elemzi. Véleménye szerint a 19. században a Monarchián belül három irányból indult meg a regionális fejlődés. Egyrészt a területi elkülönülésre törekvő különféle nemzeti programok, másrészt az uralkodó elit által megkísérelt átszervezések, harmadrészt pedig a gazdaság önfejlődéséből adódó területi különbségek kialakulása mutat a régiók megszületésének irányába. Látszik, hogy Gulyás László a történészek céhéből érkezett a regionális tudományba mivel e fejezetben belül nagy részletességgel foglalkozik a nemzeti programokkal, azaz a Monarchia nemzetiségi problematikájával. Felhívja a figyelmet arra, hogy a Monarchia a századfordulón a világ negyedik legnépesebb nagyhatalma volt, de ez a népesség 11 különböző nyelvet beszélő nemzetre/kisebbségre tagolódott. Ráadásul a két uralkodó nemzet – a német és a magyar – az összlakosságnak kevesebb, mint az 50%-át adta. Megállapítja, hogy a Monarchia osztrák felében – a Lajtántúl – a tartományi tagozódás nem felelt meg a nemzeti tagozódásnak, ugyanakkor a Monarchia magyar felében – azaz a történelmi Magyarországon – a magyar uralkodó osztály a nagy létszámú nemzetiség jelenléte ellenére az országot egységes nemzeti állammak tekintette. Felfogásuk szerint Magyarország különböző nemzetiségei politikai szempontból egyetlen nemzetet alkotnak, az egységes magyar politikai nemzet tagjai.

A második fejezet a kisnemzeti széttagoltsághoz vezető utat – az első világháború (1914–1920) és azt követő versaillesi rendezés 1919–1920 időszakát – mutatja be. Az angolszász szakirodalom feldolgozásával sorra veszi a Monarchia megcsönkítésének, átszervezésének és feldarabolásának különféle forgatókönyveit. Ezzel párhuzamosan kitér a kisnemzetek – a délszlávok és az ún. csehszlávok emigráció – hadicéljaira is. A fejezet a Monarchia bukásával zárul.

A harmadik fejezet az 1920-1938-as időszak regionális fejlődését mutatja be a kisnemzeti széttagoltság állapotában. Szól a békekonferencia által teremtett helyzetről, amelynek fő jellemzője a nemzeti szempont irányába történő elmozdulás volt. Azonban ez nem volt teljesen eredményes, hiszen az újonnan létrejött államok (Jugoszlávia, és Csehszlovákia), illetve az újjászületett (Lengyelország) és megnagyobbodott államok (Románia) nem voltak tiszta nemzetállamok, kereteik közé jelentős számú kisebbséget zártak. Gulyás László két utóállam – Jugoszlávia és Csehszlovákia – regionális prob-

lematikáját tárgyalja részletesen, Csehszlovákia esetében bemutatja Szlovenszko problematikáját, a cseh-szlovák viszony gazdasági és politikai vetületeit, továbbá a szlovenszkoí magyar kérdést. Különösen fontos két megállapítása, egyrészt kimondja, hogy a Csehszlovák Köztársaságban a nemzetiségpolitikát jogilag meghatározó keretek és a mindennapok gyakorlata között óriási űr tátongott, azaz a kisebbségek, különösen a magyar kisebbség a gazdasági és politikai élet területén komoly hátrányba kerültek. Ezzel a megállapításával megkérdőjelezi az 1945 utáni magyar történetírás azon sztereotípiáját, mely szerint a két világháború közötti Csehszlovákia a térség egyetlen igazi demokratikus országa volt. Másrészt tényekkel, adatokkal alátámasztva azt állítja, hogy Csehszlovákián belül a cseh gazdasági elit a prágai politikai elit teljes támogatásával saját gazdasági érdekeinek megfelelően mintegy belső gyarmatként kezelte Szlovákiát. Ez a megállapítása napjainkban egyre népszerűbbé válik az 1993 utáni szlovák történetírás körében.

A szerző által vizsgált másik utódállam Jugoszlávia, ahol szintén gazdasági jellegű adatsorokkal mutatja be a jugoszláv államon belüli regionális fejlettségbeli különbségeket. A fejezet záró részében külön foglalkozik ki a Vajdasággal. Szintén adatsorokkal és példák sorával bizonyítja, hogy a Vajdaság, mint régió fejlődését negatívan befolyásolták Belgrád politikai és gazdasági lépései.

A negyedik fejezet 1938-1945-ös időszakban a német „Új Rend” kialakulását elemzi Közép-Európában. A „Südosteuropa” és a „Neuer Plan” fogalmak tisztázásával indít, majd feltárja Csehszlovákia szétesésének és Jugoszlávia feldarabolásának gazdasági és regionális mozgatórugóit. Szakirodalmi érdekessége ezen fejezetnek, hogy egy, a nagyközönség által szinte alig ismert német űtközőállam (Prinz Eugen Gau) tervét is részletesen górcső alá veszi. Ezek után a „visszatért Délvidék” és az „önálló szlovák állam” gazdasági fejlődését vizsgálja. Figyelemre méltó azon megállapítása, mely szerint mindkét terület a háborús viszonyok ellenére komoly gazdasági fellendülést mutat a második világháború éveitől kezdve.

Az ötödik fejezet első harmada a II. világháború utáni regionális fejlődés általános trendjeit vizsgálja, arra keresi a választ, hogy az államszocialista időszakban (1948–1990) hogyan alakult Közép-Európa regionális fejlődése. Hangsúlyozza, hogy a szocialista tábor léte, a szocialista „világpiac” kialakítására és működtetésére tett kísérlet (lásd KGST életre hívása és működtetése) valamint a lefojtott nacionalizmus (lásd szocialista hazafiaság fogalmának erőltetése) és az ebből fakadó erőteljes határmenti izoláció a régiók fejlődését negatívan befolyásolta. A szocializmus évtizedei alatt a közép-európai regionális fejlődés teljes mértékben alárendelődött a Szovjetunió gazdasági és politikai érdekeinek. A fejezet második harmada Csehszlovákia, míg harmadik harmada Jugoszlávia regionális fejlődéséről szól. A szerző bemutatja, hogy közvetlenül a második világháború után mind a csehszlovák, mind a jugoszláv politikai elit komoly kísérletet tett arra, hogy államának szláv jellegét megerősítse. Ilyen szempontból a Beneš-dekrétumok, a szlovák-magyar lakosságcsere, a német kisebbség felszámolása (mindkét államban), a délvidéki megtorlások és egyéb etnikai tisztogatások ugyanazon logikai sorba illeszkednek. Szintén részletesen foglalkozik a mindkét állam regionális problematikájával. Megállapítja, hogy a szlovákiai magyar kisebbség társadalmi-gazdasági struktúrája a szocializmus évtizedei alatt kedvezőtlenebbül alakult, mint a szlovákságé. Ez komoly területi különbségek kialakulásához vezetett magán Szlovákián belül (fejlett szlováklakta területek, elmaradott magyarlakta területek).

A jugoszláv állam esetében Gulyás részletesen bizonyítja, hogy a föderatív jugoszlavizmus bevezetése azt eredményezte, hogy Jugoszlávián belül a gazdasági, a politikai és a nemzeti kérdés hármasszefonódása jött létre, ami eleve magába kódolta a későbbi súlyos etnikai konfliktusokat. Az egymással versengő nacionalizmusok – elsősorban a horvát-szerb, illetve szerb-albán viszonylatban – gazdasági téren is megütköztek.

A Vajdaság mint régió fejlődését vizsgálva Gulyás ugyanarra a következtetésre jutott a Titó-i Jugoszláviával kapcsolatban, mint a két világháború közötti jugoszláv állam esetén, nevezetesen, a jugoszláv állam diszkriminációs gazdasági és regionális politikája következtében gazdasági fejlettség tekintetében a Vajdaság egyre jobban lemaradt Jugoszlávia egyéb fejlett területeitől (Szlovénia, Horvátország).

A hatodik fejezet az 1990-es rendszerváltás utáni korszakot vizsgálja. Részletesen tárgyalja Csehszlovákia békés (vér nélküli) és Jugoszlávia polgárháborúk sorozatával járó felbomlásának folyamatát. A fejezet második felében a szerző azt a meggyőződését fejtegeti részletesen, hogy 1990 után a régiók feltámadásáról beszélhetünk. Véleménye szerint a regionalizmus egyre erőteljesebbé válik Közép-Európában. Hangsúlyozza az eurorégiók fontosságát, kiemeli azok pozitív hatását a határmenti térségekre. Konkrét példán – a Szeged központú –, Duna–Tisza–Körös–Maros Eurorégión keresztül szemléltet egy lehetséges jövőbeni forgatókönyvet, mely a régió határmenti periférikus térségeinek problémáira megoldással szolgálhat.

Gulyás László előszavában azt a célt tűzte ki maga elé, hogy két régió – a Felvidék és a Vajdaság – hosszú távú összehasonlító történeti folyamat elemzését végzi el. De valójában könyvében ennél jóval tovább ment, sikerült megragadnia azon hosszú tendenciákat melyek egész Közép-Európa fejlődését befolyásolták az elmúlt száz évben. Eredményei az alábbi három pontban összegezhetők:

1. Igazolta, hogy Közép-Európában egy-egy régió fejlődését alapvetően befolyásolja a régió és az adott állam viszonya. A régió fejlődése elsősorban attól függ, hogy az adott államot vezető politikai elit gazdaságpolitikája milyen szerepet oszt a régióra. Alapvetően kettő forgatókönyv lehetséges: az első forgatókönyv szerint az államot vezető politikai elit fejőstehénként kezeli a régiót, azaz gazdaságilag kizsákmányolja (a Vajdaságnak mind a két világháború között, mind a második világháború után ez a sors jutott), a második forgatókönyv szerint az államot vezető politikai elit valamilyen politikai okból megpróbálja az adott régiót fejleszteni (lásd Szlovákia mesterséges felfuttatását a szocialista érában).

2. Igazolta, hogy Közép-Európában egy-egy régió fejlődését alapvetően befolyásolja a régió lakóinak nemzeti hovatartozása. Gulyás adatok sorával bizonyította, hogy a gazdaságpolitika, a regionális politika és a nemzeti kérdés a több nemzetiségű államok esetében mindig összefonódik. Ennek leggyakoribb megnyilvánulási formája, hogy az adott állam „uralkodó nemzete” saját gazdasági és politikai érdekeit a többi nemzet vagy kisebbség rovására igyekszik érvényesíteni.

3. Igazolta, hogy a versaillesi békerendszer Közép-Európa dezintegrációjához vezetett és hosszú távon bebizonyította életképtelenségét. Közép-Európában a több nemzetiségű államok esetében a föderatív államforma (lásd a jugoszláv és a csehszlovák példát) nem működött. Az ezen államformát választó államok politikai elitjei képtelenek voltak a regionális különbségek kezelésére.

Itt kell felhívni a figyelmet arra, hogy Gulyás László könyvét első látásra a felszínes olvasó könnyen besorolhatja az ún. „magyar sérelmi történetírás” kategóriájába, melynek legfőbb tárgya azon sérelmek felsorolása, melyek a magyarságot, különösen a kisebbségi sorsra jutott magyar kisebbséget érték az elmúlt 80 évben. Ez a könyv azonban meghaladja ezt a kategóriát, Gulyás közép-európai nézőpontból vizsgálódik, ez pedig azon megállapításhoz vezet el, hogy az egykori Osztrák-Magyar Monarchia feldarabolása nemcsak Magyarország fejlődését, hanem a térség valamennyi országának fejlődését hátrányosan befolyásolta. Úgy véljük, hogy mind közép-európai nézőpontja, mind módszertani újításai (a regionális és a nemzeti kérdés összekapcsolása) miatt Gulyás László kötete széleskörű érdeklődésre tarthat számot.